WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 27 października 2005 r. *

W sprawie C-329/03

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Areios Pagos (Grecja), postanowieniem z dnia 31 marca 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 28 lipca 2003 r. w postępowaniu:

Trapeza tis Ellados AE

przeciwko

Banque Artesia,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, N. Colneric, K. Schiemann, E. Juhász i M. Ilešič (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: grecki.

rzecznik generalny: F.G. Jacobs,
sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 lutego 2005 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Trapeza tis Ellados AE przez I. Souflerosa, K. Christodoulou oraz T. Kontovazainitisa, dikigoroi,

— w imieniu Banque Artesia przez F. Herberta, adwokata oraz G. Stefanakisa i E. Papakonstantinou, dikigoroi,

— w imieniu rządu greckiego przez P. Mylonopoulosa, M. Apessosa oraz V. Pelekou, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez H. Støvlbæka oraz G. Zavvosa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 kwietnia 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni listy B pkt IV A oraz listy D pkt VI załącznika I do pierwszej dyrektywy Rady z dnia 11 maja 1960 r. w sprawie wykonania art. 67 traktatu (Dz.U. 43, str. 921, zwanej dalej „pierwszą dyrektywą") [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie wszystkie cytaty z tej dyrektywy poniżej w treści wyroku].

2 Wniosek ten został złożony przez Areios Pagos (grecki sąd kasacyjny) w ramach sporu między Trapeza tis Ellados AE (zwanym dalej „bankiem Grecji") a Banque Artesia (zwanym dalej „Artesia") w przedmiocie wniesionego przez tego ostatniego żądania odszkodowania za szkodę, której doznał wskutek odmowy przez bank Grecji wydania zezwolenia na uznanie rachunku w greckich drachmach wymienialnych dochodem pochodzącym z wykupu obligacji.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

3 Artesia, której siedziba znajduje się w Brukseli (Belgia), posiadała rachunek w greckich drachmach wymienialnych w swoim oddziale w Atenach (Grecja).

4 W okresie od 28 kwietnia 1981 r. do 30 lipca 1982 r. Artesia nabyła w Elliniki Trapeza Viomichanikis Anaptixeos (ETVA) Anonimos Etairia (grecki bank rozwoju przemysłu S.A., zwany dalej „ETVA"), którego akcje należą do państwa greckiego, obligacje wyemitowane przez ten bank denominowane w walucie krajowej z okresem wykupu jednego roku od daty emisji, które były przedmiotem obrotu giełdowego oraz były notowane na giełdzie. Zapłata za te obligacje nastąpiła z rachunku Artesii w greckich drachmach wymienialnych. Aby kwota odpowiadająca tym obligacjom była nadal wymienialna, niezbędne było specjalne zezwolenie banku Grecji.

5 W dniu 24 sierpnia 1982 r. Artesia wniosła do tego banku o zezwolenie na uznanie jej rachunku w greckich drachmach wymienialnych dochodem z wykupu rozpatrywanych obligacji celem dokonania ich transferu do Belgii. W okresie od 25 sierpnia 1982 r. do 23 listopada 1986 r. bank Grecji odmawiał wielokrotnie uwzględnienia tego wniosku. Zrobił to jednak w dniu 24 listopada 1986 r. Wydawać by się mogło, że odmowa była uzasadniona co najmniej w części okolicznością, że wykorzystanie rachunku Artesii w drachmach wymienialnych do pierwotnego nabycia rozpatrywanych obligacji nie było przedmiotem zezwolenia i że w związku z tym rachunek nie był już wymienialny.

6 Oceniając, że w okresie od 30 września 1982 r. do 11 grudnia 1986 r. doznała szkody wskutek odmowy przez bank Grecji, Artesia wniosła w dniu 28 kwietnia 1987 r. pozew o odszkodowanie przeciwko temu bankowi. Podniosła ona, że nabycie przez nią obligacji podlegało liście B pkt IV A załącznika I do pierwszej dyrektywy, z tym skutkiem, że państwa członkowskie zobowiązane były przewidzieć przyznawanie na podstawie art. 2 tej dyrektywy zezwolenia, o które wniesiono. W sprawie orzekł Polymeles Protodikeio Athinon (sąd pierwszej instancji dla Aten), Efeteio Athinon (sąd apelacyjny dla Aten), później Areios Pagos (grecki sąd kasacyjny), który zwrócił sprawę do Efeteio Athinon. Sąd ten w dniu 27 lipca 2001 r. zasądził od banku Grecji odszkodowanie na rzecz Artesii. Sąd ten uznał, że rozpatrywana w sprawie przed sądem krajowym transakcja podlegała art. 2 oraz liście B załącznika I do pierwszej dyrektywy.

7 W związku z tym, że bank Grecji wniósł kasację, Areios Pagos postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy w świetle przepisu listy D, która odwołuje się do art. 4 pierwszej dyrektywy [...], oraz kategorii nomenklatury VI dotyczącej »Inwestycji krótkoterminowych w bony skarbowe i inne papiery będące zwykle przedmiotem obrotu na rynku pieniężnym«, zgodnie z duchem tego przepisu i celem, któremu on służy, lub też z jego wykładnią w świetle ogólnej praktyki, a mianowicie takiej, że papiery wartościowe, takie jak rozpatrywane obligacje ETVA o terminie wykupu jednego roku stanowią inwestycje krótkoterminowe: a) emitowane przez bank działający w formie spółki akcyjnej, którego akcje należą do państwa, obligacje o terminie wykupu jednego roku od daty emisji, zbywalne na giełdzie, gdzie zostały również wprowadzone do obrotu, lub b) emitowane przez bank działający w formie spółki akcyjnej, którego akcje należą do państwa, obligacje o terminie wykupu jednego roku od daty emisji, zbywalne na gieldzie, gdzie zostały również wprowadzone do obrotu, podlegają temu przepisowi?

2) Czy w świetle przepisu listy D, która odwołuje się do art. 4 [pierwszej] dyrektywy [...], oraz kategorii nomenklatury IX dotyczącej »Otwierania rachunków bieżących i depozytowych oraz lokowani[a] na nich środków, transfer[u] lub korzystania z aktywów znajdujących się na rachunku bieżącym lub depozytowym w instytucji kredytowej«, zgodnie z duchem tego przepisu i celem, któremu on służy, korzystanie w banku, jako instytucji kredytowej, z aktywów znajdujących się na koncie depozytowym, zasilonym zgodnie z decyzją 1097/1959 Komitetu Walutowego, cytowaną w niniejszym postanowieniu, (dochodem z przywiezionych dewiz zagranicznych itp.) jako depozytów wyrażonych w walucie krajowej wymienialnej na walutę obcą, podlega temu przepisowi?".

W przedmiocie wniosku o otwarcie procedury ustnej na nowo

8 Wnioskiem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 8 lipca 2005 r. bank Grecji zażądał otwarcia procedury ustnej na nowo.

9 W tej kwestii należy przypomnieć, że Trybunał może zarządzić otwarcie procedury ustnej na nowo, zgodnie z art. 61 regulaminu Trybunału, jeżeli uzna, że sprawa nie została dostatecznie wyjaśniona lub że podstawą rozstrzygnięcia będzie argument, który nie był roztrząsany przez strony (wyroki z dnia 10 lutego 2000 r. w sprawach połączonych C-270/97 i C-271/97 Deutsche Post, Rec. str. I-929, pkt 30 oraz z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-299/99 Philips, Rec. str. I-5475, pkt 20).

10 Trybunał uznał, że nie ma potrzeby zarządzenia w niniejszej sprawie otwarcia procedury ustnej na nowo. W konsekwencji należy oddalić wniosek o zarządzenie otwarcia procedury ustnej na nowo.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

11 Artykuł 67 traktatu EWG (zastąpiony przez art. 67 traktatu WE, uchylony przez traktat z Amsterdamu) przewiduje:

„1. W okresie przejściowym państwa członkowskie znoszą stopniowo, w zakresie niezbędnym do sprawnego funkcjonowania wspólnego rynku, ograniczenia

w przepływie kapitału, należącego do osób mających miejsce zamieszkania w państwach członkowskich, jak również traktowanie dyskryminujące ze względu na narodowość lub miejsce zamieszkania stron, lub na miejsce lokaty kapitału.

2. Płatności bieżące związane z przepływem kapitału między państwami członkowskimi są zwolnione od wszelkich ograniczeń najpóźniej z upływem pierwszego etapu" [tłumaczenie nieoficjalne].

12 Zgodnie z motywem pierwszej dyrektywy realizacja celów traktatu EWG wymaga największej możliwej swobody przepływu kapitału między państwami członkowskimi i w konsekwencji jak najszerszej i jak najszybszej liberalizacji przepływu kapitału między tymi państwami.

13 Zgodnie z art. 1 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 tej dyrektywy państwa członkowskie przyznają wszelkie zezwolenia na wymianę wymagane dla zawarcia i wykonania transakcji oraz związanych z nimi transferów między rezydentami państw członkowskich dotyczących przepływów kapitału wymienionych w listach A i — pod pewnymi warunkami — C załącznika I do tej dyrektywy.

14 Artykuł 2 ust. 1 pierwszej dyrektywy przewiduje, że „państwa członkowskie przyznają zezwolenia ogólne na zawarcie i wykonanie transakcji oraz na transfery między rezydentami państw członkowskich dotyczące przepływów kapitału wymienionych w liście B załącznika I do [tej] dyrektywy".

15 Takie zobowiązanie do przyznania zezwolenia nie jest natomiast wymagane dla przepływów kapitału wymienionych w liście D tego załącznika. państwa członkowskie mogą utrzymywać ograniczenia dotyczące tych transakcji.

16 Artykuł 4 ust. 1 pierwszej dyrektywy stanowi:

„Komitet Walutowy przeprowadza co najmniej raz w roku badanie ograniczeń, które znajdują zastosowanie do przepływów kapitału wymienionych w listach załącznika I niniejszej dyrektywy; sporządza sprawozdanie do Komisji w przedmiocie ograniczeń, które mogą być zniesione".

17 Pośród przepływów kapitału wymienionych w liście B pkt IV A załącznika I do pierwszej dyrektywy dotyczącym „przepływów kapitału, o których mowa w art. 2 dyrektywy" figurują w szczególności „nabycie przez nierezydentów krajowych papierów wartościowych będących przedmiotem obrotu giełdowego (za wyjątkiem jednostek funduszy powierniczych) oraz transfer dochodów z ich wykupu". Do grupy tej należy pkt IV A nomenklatury. Znajduje się w nim między innymi ppkt 3 (i) „nabycie obligacji [...] wyrażonych w walucie krajowej" oraz ppkt 4 „transfer dochodów z wykupu obligacji".

18 Pośród przepływów kapitału wymienionych w liście D załącznika I do pierwszej dyrektywy, dotyczącym „przepływów kapitału, o których mowa w art. 4 dyrektywy" znajdują się:

— „inwestycje krótkoterminowe w bony skarbowe i inne papiery zwykle stanowiące przedmiot obrotu na rynku pieniężnym". Do grupy tej należy pkt VI nomenklatury. Zawiera on w szczególności inwestycje krótkoterminowe dokonywane przez nierezydentów na krajowym rynku pieniężnym i transfer dochodów z ich zbycia;

— „otwieranie rachunków bieżących i depozytowych oraz lokowanie na nich środków, transfer lub korzystanie z aktywów znajdujących się na rachunku bieżącym lub depozytowym w instytucji kredytowej". Do grupy tej należy pkt IX nomenklatury. Zawiera on w szczególności transakcje dokonywane przez nierezydentów z krajowymi instytucjami kredytowymi i znajduje zastosowanie do rachunków i aktywów wyrażonych zarówno w walucie krajowej, jak i obcej.

Uregulowania krajowe

19 Decyzja 1097 Komitetu Walutowego z dnia 23 maja 1959 r. dotycząca stosowania w Grecji systemu ograniczonej wymienialności (FEK A' 109/16.6.1959) przewidywała, w chwili gdy miały miejsce zdarzenia rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, dwie kategorie rachunków depozytowych w banku Grecji oraz w innych uprawnionych bankach, które mogły zostać otwarte na nazwisko osoby mającej stałe miejsce zamieszkania za granicą, to znaczy rachunki w drachmach wymienialnych i rachunki w walutach obcych.

20 Zgodnie z tą decyzją rachunki w drachmach wymienialnych mogły być wykorzystywane tylko do określonych celów i być zasilane jedynie w enumeratywnie przewidzianych formach. Decyzja ta stanowiła, że jeśli drachmy zostaną wykorzystane bez specjalnego zezwolenia banku Grecji, w innym niż wymienione celu, tracą przymiot wymienialności.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

21 Pytaniem pierwszym Areios Pagos zmierza do uzyskania odpowiedzi, czy nabycie obligacji wyrażonych w walucie krajowej o terminie wykupu jednego roku od daty

emisji, będących przedmiotem obrotu giełdowego oraz notowanych na giełdzie, wyemitowanych przez bank z siedzibą w państwie członkowskim oraz należący do tego państwa, stanowi „nabycie [...] krajowych papierów wartościowych będących przedmiotem obrotu giełdowego", w rozumienia listy B pkt IV A załącznika I do pierwszej dyrektywy, lub „inwestycję krótkoterminową w bony skarbowe i inne papiery wartościowe zwykle będące przedmiotem obrotu na rynku pieniężnym" w rozumieniu listy D pkt VI tego załącznika.

22 Bezsporne jest między stronami postępowania przed sądem krajowym, że w rozumieniu pierwszej dyrektywy Artesia jest bankiem „nierezydentem", który nabył w Grecji rozpatrywane obligacje i który zamierzał dokonać transferu do Belgii dochodu z ich wykupu. Jest również bezsporne, że obligacje te są „krajowymi papierami wartościowymi" wyrażonymi w walucie krajowej, o terminie wykupu jednego roku od daty emisji, które były zarówno przedmiotem obrotu giełdowego, jak i były notowane na giełdzie.

23 Artesia oraz Komisja twierdzą, że obligacje te podlegały liście B pkt IV A załącznika I do pierwszej dyrektywy. Natomiast bank Grecji oraz rząd grecki utrzymują, że podlegały one liście D pkt VI tego załącznika.

24 Zatem u podstaw sporu przed sądem krajowym leży różnica w zakresie wykładni kryteriów, które dotyczą rozpatrywanych obligacji. Spór ten dotyczy wykładni pojęć „papiery wartościowe będące przedmiotem obrotu giełdowego" oraz „papiery zwykle będące przedmiotem obrotu na rynku pieniężnym". Chodzi w nim również o ustalenie czy termin wykupu rozpatrywanych obligacji stanowi decydujące kryterium dla ich zdefiniowania. Według banku Grecji oraz rządu greckiego rozpatrywane obligacje są „papierami wartościowymi zwykle będącymi przedmiotem obrotu na rynku pieniężnym" w rozumieniu listy D pkt VI załącznika I do pierwszej dyrektywy niezależnie od okoliczności, czy były przedmiotem obrotu giełdowego.

25 Zgodnie z art. 67 traktatu swoboda przepływu kapitału polega na zniesieniu ograniczeń w przepływie kapitału należącego do osób mających miejsce zamieszkania w państwach członkowskich, jak również traktowania dyskryminującego ze względu na narodowość lub miejsce zamieszkania stron, lub na miejsce lokaty kapitału. Pierwsza dyrektywa przewiduje w celu wykonania art. 67 pełną liberalizację pewnych przepływów kapitału i zmierza do wyeliminowania przeszkód administracyjnych, które, mimo iż nie narzucają zezwoleń na wymianę i nie naruszają możliwości nabywania zagranicznych papierów wartościowych, to jednak stanowią barierę dla jak najszerszej i jak najszybszej liberalizacji przepływu kapitału między państwami członkowskimi, której wymaga — zgodnie z motywem pierwszej dyrektywy — realizacja celów Wspólnoty (zob. wyrok z dnia 24 czerwca 1986 r. w sprawie 157/85 Brugnoni i Ruffinengo, Rec. str. 2013, pkt 21 i 22).

26 W tym zakresie choć na liście D pkt VI tego załącznika figuruje pojęcie „papierów zwykle będących przedmiotem obrotu na rynku pieniężnym", to pierwsza dyrektywa nie przewiduje żadnej definicji tego pojęcia. Natomiast dyrektywa ta odwołuje się do pojęcia „papierów wartościowych będących przedmiotem obrotu giełdowego" w liście B pkt IV A tego załącznika, jak również w objaśnieniach, które zawierają jego definicję. Zgodnie z tymi objaśnieniami, które winny być uznawane za integralną część pierwszej dyrektywy (zob. wyrok z dnia 4 lutego 1988 r. w sprawie 143/86 East i in., Rec. str. 625, pkt 11), „papiery wartościowe będące przedmiotem obrotu giełdowego" są „papierami wartościowymi, które stanowią przedmiot transakcji reglamentowanych, a zatem ich kursy są systematycznie publikowane bądź przez oficjalne giełdy (notowane papiery wartościowe), bądź przez inne instytucje związane z giełdą, jak na przykład komitety bankowe (nienotowane papiery wartościowe)". Jak wskazuje Komisja, definicja ta oznacza, że ustawodawca wspólnotowy nadał znaczenie zasadom funkcjonowania giełdy, zwłaszcza na podstawie przepisów gwarantujących przejrzystość działalności giełdowej oraz publikowanie cen papierów wartościowych będących przedmiotem handlu.

27 Jeśli chodzi o „papiery wartościowe będące przedmiotem obrotu giełdowego", o których mowa w liście B pkt IV A załącznika I do pierwszej dyrektywy, to

ustawodawca wspólnotowy ocenił, iż papiery wartościowe będące przedmiotem obrotu na rynku reglamentowanym, takim jak giełda, mogą w rozumieniu art. 2 pierwszej dyrektywy korzystać z zezwolenia ogólnego przyznawanego przez dane państwo członkowskie na zawarcie lub wykonanie transakcji, jak również na dokonanie transferów między rezydentami państw członkowskich.

28 Natomiast rynek pieniężny wspomniany w liście D pkt VI załącznika I do pierwszej dyrektywy jest mniej reglamentowany niż giełda. W istocie transakcje na rynku pieniężnym są zwykle dokonywane w następstwie prywatnych negocjacji, w środowisku, które jest w porównaniu z giełdą mniej przejrzyste. Stwierdzenie to potwierdza okoliczność, iż fundamentalną cechą charakterystyczną „papierów zwykle będących przedmiotem obrotu na rynku pieniężnym" jest to, że ich cena nie jest notowana publicznie, z tym skutkiem, że dla władz krajowych niezbędna może być ocena ich wartości celem uniknięcia oszustwa wynikłego z fikcyjnej ceny. Nie jest tak natomiast w przypadku „papierów wartościowych będących przedmiotem obrotu giełdowego", jak również wynika z pkt 43 opinii rzecznika generalnego.

29 Należy podkreślić, że z akt sprawy wynika, iż papiery wartościowe, nawet jeśli były przedmiotem obrotu giełdowego, to jednak zostały w rzeczywistości nabyte od ETVA. Jednakże okoliczność ta, odmiennie od tego, co twierdził bank Grecji na rozprawie, nie zmienia natury rozpatrywanych obligacji. Jak bowiem stwierdził rzecznik generalny w pkt 40 opinii, pierwsza dyrektywa nie wymaga, by miejsce, w którym następuje obrót papierami wartościowymi oraz miejsce ich nabycia, miały być tożsame. Lista B załącznika I do pierwszej dyrektywy wymienia „nabycie [...] papierów wartościowych [...] będących przedmiotem obrotu giełdowego" i nie jest konieczne, by ich nabycie nastąpiło na giełdzie. Kryterium decydującym jest, by były one przedmiotem obrotu w tych ramach. Jak również stwierdził rzecznik generalny w tej kwestii, wykładnię taką potwierdza analiza wszystkich wersji językowych pierwszej dyrektywy.

30 O ile termin wykupu papierów wartościowych może być decydujący w przypadku tych papierów, które wymienione są w załączniku I lista D pierwszej dyrektywy

i które podlegają zgodnie z art. 4 dyrektywy ograniczeniom, a mianowicie „inwestycji krótkoterminowych w bony skarbowe i inne papiery zwykle stanowiące przedmiot obrotu na rynku pieniężnym", o tyle nie jest tak w przypadku „papierów wartościowych [...] będących przedmiotem obrotu giełdowego". Odnosi się do nich jedynie lista B pkt IV A tego załącznika oraz objaśnienia do pierwszej dyrektywy. Objaśnienia te odnoszą się wyraźnie do pkt IV oraz regulują wyłącznie charakter podmiotu, który wydaje obligacje, którymi są mianowicie „instytucje prywatne i publiczne". Definicję obligacji krótkoterminowych ustanawia dyrektywa Rady 86/566/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. zmieniająca pierwszą dyrektywę (Dz.U. L 332, str. 22) oraz dyrektywa Rady 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie wykonania art. 67 traktatu (Dz.U. L 178, str. 5), które to dyrektywy nie mają skutku retroaktywnego. Z treści listy B pkt IV A załącznika I do pierwszej dyrektywy wynika również, że intencją ustawodawcy wspólnotowego było zdefiniowanie „papierów wartościowych [...] będących przedmiotem obrotu giełdowego" według innych kryteriów niż ich termin wykupu.

31 Z powyższego wynika, że rozpatrywane obligacje są „papierami będącymi przedmiotem obrotu giełdowego" w rozumieniu listy B pkt IV A załącznika I oraz objaśnień do pierwszej dyrektywy.

32 W tych okolicznościach zbędne jest badanie, czy obligacje te spełniają jednocześnie kryteria listy D pkt VI tego załącznika. Nawet gdyby tak było, to nie mogłoby to zmienić faktu, że rozpatrywane przepływy kapitału podlegają zliberalizowanemu reżimowi, ustanowionemu w art. 2 pierwszej dyrektywy, o ile spełniają kryteria przewidziane w liście B załącznika I. Żaden przepis pierwszej dyrektywy nie ogranicza liberalizacji, z jakiej korzystają przepływy kapitału na podstawie art. 2 z tego tylko względu, że te same przepływy kapitału spełniają również kryteria zawarte w liście D załącznika I do tej dyrektywy. Taki sam wniosek wynika z wykładni dyrektywy w świetle jej celu wskazanego w jej motywie, a którym jest „największa możliwa swoboda przepływu kapitału między państwami członkowskimi i w konsekwencji jak najszersza i jak najszybsza liberalizacja przepływu kapitału między tymi państwami".

33 Należy dodać, że okoliczność, iż obligacje stanowiące przedmiot postępowania przed sądem krajowym zostały wyemitowane przez bank, spółkę akcyjną, której właścicielem jest państwo, nie zmienia ich natury. W tym zakresie objaśnienia załączone do pierwszej dyrektywy precyzują, że obligacje mogą zostać wyemitowane zarówno przez instytucje prywatne, jak i publiczne, jak to już zostało stwierdzone w pkt 30 niniejszego wyroku.

34 Mając powyższe na względzie na pierwsze pytanie prejudycjalne należy odpowiedzieć, że obligacje wyrażone w walucie krajowej o okresie wykupu jednego roku od daty ich emisji, będące przedmiotem obrotu giełdowego oraz notowane na giełdzie, wyemitowane przez bank z siedzibą w państwie członkowskim należący do tego państwa, podlegają liście B pkt IV A załącznika I do pierwszej dyrektywy. Ich nabycie oraz dochód z ich wykupu regulowane są przez art. 2 tej dyrektywy, który odnosi się do listy B załącznika I, który reguluje transfer tego dochodu.

W przedmiocie drugiego pytania

35 Pytaniem drugim Areios Pagos zmierza w istocie do ustalenia, czy skorzystanie z aktywów znajdujących się na rachunku bieżącym lub w depozycie instytucji kredytowej, celem nabycia obligacji, o których mowa w pytaniu pierwszym, podlega liście D pkt IX załącznika I do pierwszej dyrektywy.

36 Przepływy kapitału powinny być do celów pierwszej dyrektywy bezwzględnie rozpatrywane w całości, a zatem ponieważ przeznaczenie przepływu zalicza się do jednej z kategorii zliberalizowanych, jego pochodzenie nie może zazwyczaj, w świetle ustaleń z pkt 32 niniejszego wyroku, mieć wpływu na tę kwalifikację. Ponadto

nabycie papierów wartościowych należących do jednej z kategorii zliberalizowanych zostałoby poważnie ograniczone, gdyby państwa członkowskie miały nadal uprawnienie do ograniczania korzystania z aktywów znajdujących się na rachunkach bieżących lub depozytowych w celu takiego nabywania.

37 Należy zatem odpowiedzieć na pytanie drugie, że okoliczność, iż nabycie obligacji podlegających liście B pkt IV A załącznika I do pierwszej dyrektywy zostało sfinansowane z aktywów znajdujących się na rachunku bieżącym lub w depozycie w instytucji kredytowej, nawet gdyby odpowiadało liście D pkt IX, nie może wpływać na zakwalifikowanie rozpatrywanego przepływu kapitału jako podlegającego liście B pkt IV A tego załącznika.

W przedmiocie kosztów

38 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Obligacje wyrażone w walucie krajowej o okresie wykupu jednego roku od daty ich emisji, będące przedmiotem obrotu giełdowego oraz notowane na giełdzie, wyemitowane przez bank z siedzibą w państwie członkowskim należący do tego państwa, podlegają liście B pkt IV A załącznika I do

pierwszej dyrektywy Rady z dnia 11 maja 1960 r. w sprawie wykonania art. 67 traktatu. Ich nabycie oraz dochód z ich wykupu regulowane są przez art. 2 tej dyrektywy, który odnosi się do listy B załącznika I, który reguluje transfer tego dochodu.

2) **Okoliczność, że nabycie obligacji podlegających liście B pkt IV A załącznika I do pierwszej dyrektywy zostało sfinansowane z aktywów znajdujących się na rachunku bieżącym lub w depozycie w instytucji kredytowej, nawet gdyby odpowiadało liście D pkt IX, nie może wpływać na zakwalifikowanie rozpatrywanego przepływu kapitału jako podlegającego liście B pkt IV A tego załącznika.**

Podpisy